

Aurelius Augustinus (Szent Ágoston)

A 109. (110.) zsoltár magyarázatából

A patakból iszik az úton, azért magasztalja fel a fejét. Szemléljük meg őt úgy is, amint a patakból iszik az úton. Először is: mi ez a patak? A halandó emberiség özönlése, mert miként a patak az esővizekből összegyűlik, hullámszik, zúg, folyik és folyván lefolyik, azaz befejezi futását, ugyanígy van ez minden halandó életével. Az emberek megszületnek, élnek, meghalnak; s mikor egyesek meghalnak, mások megszületnek, s amikor ezek meghalnak, ismét mások jönnek; egymás helyébe lépnek, megérkeznek és elmennek. De nincs maradásuk.

Mi az, ami itt marad? Mi az, ami nem múlik el? Mi az, ami nem folyik le a mélységbe, mint az esővízből összegyűlt patak? Mert amiként a folyó hirtelen összegyűlvén az esővízből, a zápor cseppjeiből, a tengerbe megy és nem látszik többé, (és azelőtt sem látszott, hogy az esővízből összegyűlt), akképpen az emberi nem is ismeretlen helyekről gyűlik össze és özönlik elő, és halála után újra ismeretlen helyre siet, közben, amíg átmege, zajong. Ebből a patakból ivott ő; nem vonakodott inni ebből a patakból. Az, hogy ivott ebből a patakból, azt jelentette számára, hogy megszületett és meghalt.

Ez van ama patakban: a születés és a halál. Krisztus vállalta ezeket: megszületett, meghalt. Ily módon kell érteni, hogy *a patakból iszik az úton*. „Mint hős, ujjongva indul neki az útnak” (Zsolt 18/19,6). *A patakból iszik az úton*, mivel „meg nem áll a bűnösök útján” (Zsolt 1,1). Tehát mivel *a patakból iszik az úton, azért magasztalja fel a fejét*; azaz mivel „megalázta magát, engedelmes lett a halálig, és pedig a kereszthalálig, azért Isten is igen felmagasztalta őt, és oly nevet adott neki, amely minden más név fölött van, hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon: az égieké, a földieké és az alvilágiaké, és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus az Úr az Atyaisten dicsőségére.” (Filippi 2,8–11).

Ford. Tóth Gergely egyetemi hallgató (ELTE BTK)